

Եղիա — Թիվ տասներկու

Ամեն ձոր պիտի բարձրացվի

Jeff Pippenger

2023-10-17

Մենք դեռևս Եղիային դիտարկում ենք որպես մարգարեական խորհրդանիշ: Եղիան Աքաաբին հայտարարեց, որ երեք տարի անձրև չի լինելու, բացի իր խոսքով:

Եվ Եղիան՝ թեստեցին, Գադաադի բնակիչներից, ասաց Աքաաբին. «Ինչպես որ կենդանի է Բարայելի Տեր Աստվածը, որի առաջ կանգնած եմ, այս տարիներին ո՛չ ցող կլինի, ո՛չ անձրև, եթե ոչ իմ խոսքով»: Գ Թագավորաց 17:1.

Քրիստոսը մեզ հայտնում է Ղուկասի գրքում, որ այդ երեք տարիները իրականում երեքուկես տարի էին:

Եվ ասաց. «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, թե ոչ մի մարգարե ընդունելի չէ իր հայրենիքում: Բայց ճշմարտությամբ ասում եմ ձեզ. Բարայելում շատ այրիներ կային Եղիայի օրերում, երբ երկինքը փակված էր երեք տարի և վեց ամիս, երբ մեծ սով էր ամբողջ երկրով մեկ. սակայն նրանցից և ոչ մեկի մոտ Եղիան չուղարկվեց, այլ միայն Սիդոնի Սարեպթա քաղաքում եղող մի այրի կնոջ մոտ»: Ղուկաս 4:24–26.

Երեքուկես տարիները տեղի ունեցան Աքաբի և Հեզաբելի ժամանակներում, դրանով իսկ նույնացնելով 538-ից մինչև 1798 թվականները ձգվող երեքուկես մարգարեական տարիները, երբ պապականությունը, ներկայացված որպես Հեզաբել Թյատիրայի եկեղեցում, իշխում էր Խավար դարերում:

Բայց մի քանի բան ունեմ քո դեմ, որովհետև թույլ ես տալիս այդ կնոջը՝ Հեզաբելին, որ իրեն մարգարեուհի է կոչում, ուսուցանել և մոլորեցնել իմ ծառաներին, որ պոռնկություն գործեն և կուռքերին զոհաբերված բաներ ուտեն: Եվ նրան ժամանակ տվի, որ ապաշխարի իր պոռնկության համար, բայց նա չապաշխարեց: Ահա նրան անկողին պիտի գցեմ, և նրանց, որ նրա հետ շնանում են, մեծ նեղության մեջ, եթե չապաշխարեն իրենց գործերից: Եվ նրա զավակներին մահվամբ պիտի սպանեմ, և բոլոր եկեղեցիները պիտի իմանան, որ ես եմ նա, որ քննում է ներսերն ու սրտերը, և ձեզանից յուրաքանչյուրին պիտի հատուցեմ ըստ ձեր գործերի: Հայտնություն 2:20–23:

Հեզաբելի «ապաշխարելու ժամանակը» Եղիայի օրերում երեք ու կես տարի էր, իսկ մարգարեականորեն՝ 538-ից մինչև 1798 թվականները երեք ու կես տարի՝ պապական հալածանքի Խավար դարերում: Հեզաբելի և Եվրոպայի այն թագավորների պատիժը, որոնք նրա հետ պոռնկություն էին գործել, այն էր, որ գցվեին նեղության մահճի մեջ, և նրա որդիները մեռնեին: Խավար դարերում կային նաև հավատարիմ հոգիներ, որոնք նույնպես գցվել էին նեղության մահճի մեջ, սակայն նրանք պիտի ապրեին: Երբ գցվում էին նեղության մահճի մեջ, հավատարիմների համար կյանքի, իսկ անհավատարիմների համար մահվան արդյունքը հիմնված էր նրանց «գործերի» վրա:

Հավատարիմների նեղության մահիճը համբերություն և կյանք էր արտադրում: Նրանց նեղության մահիճը պիտի դադարեր երեք ու կես տարիների ավարտի կողմերը, հենց նախքան Եղիան Սարեփթայից հեռանալը՝ Աքաաբին պատվիրելու, որ ամբողջ Իսրայելին կանչի Կարմեղոսի լեռը:

«Եկեղեցու հալածանքը չշարունակվեց ամբողջ 1260 տարիների ողջ ընթացքում: Աստված, Իր ժողովրդի հանդեպ ողորմությամբ, կրճատեց նրանց հրեղեն փորձության ժամանակը: Կանխասելով այն «մեծ նեղությունը», որ պիտի գար եկեղեցու վրա, Փրկիչն ասաց. «Եվ եթե այն օրերը չկրճատվեին, ոչ մի մարմին չէր փրկվի. բայց ընտրյալների համար այն օրերը պիտի կրճատվեն»: Մատթեոս 24:22: Ռեֆորմացիայի ազդեցությամբ հալածանքը դադարեցվեց 1798 թվականից առաջ»: The Great Controversy, 266, 267.

«Նեղության մահճի» դատաստանը պապականության համար «մահով պիտի սպանի նրա որդիներին», բայց «նեղության մահճի» դատաստանը կյանքի խոստում էր պարունակում նրանց համար, որոնց գործերը վկայում էին նրանց հավատարմությունը, ինչպես պատկերված է Սարեփթայի այրու որդու մահվան մեջ:

Եվ եղաւ այս բաներից յետոյ, որ տանտիրուհու՝ այն կնոջ որդին հիւանդացաւ. և նրա հիւանդութիւնն այնքան սաստիկ եղաւ, որ նրա մէջ շունչ չմնաց: Եվ նա ասաց Եղիային. «Ի՞նչ գործ ունեմ ես քեզ հետ, ո՞վ Աստծու մարդ. ինձ մօտ եկէ՛լ ես, որպէսզի իմ մէղքը յիշեցնես և իմ որդուն սպանես»: Եվ նա ասաց նրան. «Տո՛ւր ինձ քո որդուն»: Եվ նա վերցրեց նրան նրա գրկից, վեր տարաւ վերնատունը, ուր ինքն էր բնակւում, և դրեց նրան իր սեփական մահճի վրայ: Եվ նա աղաղակեց Տիրոջը և ասաց. «Տէ՛ր, իմ Աստուա՛ծ, մի՞ թէ այն այրու վրայ էլ, որի մօտ ես իբրև հիւր բնակւում, դժբախտութիւն բերեցիր՝ սպանելով նրա որդուն»: Եվ նա երեք անգամ տարածուեց մանկան վրայ, աղաղակեց Տիրոջը և ասաց. «Տէ՛ր, իմ Աստուա՛ծ, աղաչում եմ քեզ, թող այս մանկան հոգին դարձեալ վերադառնայ նրա մէջ»: Եվ Տէրը լսեց Եղիայի ձայնը. և մանկան հոգին դարձեալ վերադարձաւ նրա մէջ, և նա կենդանացաւ: Եվ Եղիան վերցրեց մանկանը, վերնատնից նրան տուն իջեցրեց և յանձնեց իր մօրը. և Եղիան ասաց. «Ահա՛, քո որդին կենդանի է»: Եվ կինը Եղիային ասաց. «Այժմ սրանով գիտեմ, որ դու Աստծու մարդ ես, և որ Տիրոջ խօսքը քո բերանում ճշմարտութիւն է»: Գ Թագաւորաց 17:17–24:

Այրին ճանաչեց, որ Եղիան «Աստծու մարդ» էր, որովհետև «Տիրոջ խոսքը», որ իր գավակին վերադարձրեց կյանքի, «ճշմարտություն» եղող խոսքն էր: Եղիայի՝ երեք քայլից բաղկացած գործողությունը, երբ նա փովեց այրու որդու վրա, այրու կողմից ըմբռնվեց որպես Եղիայի բերանում եղող «խոսքը»՝ որպես «ճշմարտություն»: Եբրայական «էմեթ» բառը այս հատվածում թարգմանված է որպես «ճշմարտություն» և ներկայացնում է Ալֆայի և Օմեգայի արարիչ գործությունը: Դա եբրայական մի բառ է, որ կազմված է եբրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերից, և ներկայացնում է այն Զորությունը, որը կարող է մեռելներին կրկին կյանքի բերել:

Հավատարիմները, ինչպես և անհավատարիմները փորձաշրջանի ժամանակի «տարածության» մեջ, որ ներկայացված է երեք ու կես տարիներով, ստացան

«նեղության մահճակալի» դատաստանը: Մահը եղավ այն դասի զավակների վախճանը, որոնք հետևեցին պոռնիկին, որը շնություն գործեց և ուսուցանեց հեթանոսության վարդապետությունները: Կյանք տրվեց մյուս դասին, որ հետևեց Եղիայի ցուցումներին և հավատաց «ճշմարտության» Խոսքին:

Այրին հետևել էր Եղիայի հրամանին՝ նրա համար մի քիչ ջուր բերելու և նրան հաց տալու, և նրա հնազանդությունը մարգարեի խոսքին ներկայացնում է Թյատիրայի խավար դարերի հավատացյալներին: (Հարկ է նկատել, որ երբ Եղիան այրիին հրամայում է նախ իրեն կերակրել, իսկ այնուհետև՝ իր որդուն և իրեն, ներկայացվում է այն, որ ուտելիքն ընդունող առաջինը Եղիան է: Նա առաջինն է ստանում պատգամը, և ապա՝ եկեղեցին:) Մեզ տեղեկացվում է, որ հավատացյալների գործերը ավելի մեծ էին վերջում, քան սկզբում:

Եվ Թյատիրայի եկեղեցու հրեշտակին գրի՛ր. Այս է ասում Աստծու Որդին, որ ունի Իր աչքերը՝ ինչպես կրակի բոց, և Իր ոտքերը՝ ինչպես նուրբ պղինձ. Գիտեմ քո գործերը, և սերը, և ծառայությունը, և հավատը, և քո համբերությունը, և քո գործերը, և որ վերջինները՝ առաջիններից ավելի են: Հայտնություն 2:18, 19.

Հավատարիմները բարի «գործեր» դրսևորեցին այն «ժամանակամիջոցում», որ տրված էր պապականությանը՝ ապաշխարելու համար, սակայն նրանց վերջին գործերը «առաջիններից ավելի» էին: Երբ այդ «ժամանակամիջոցը» մոտենում էր իր ավարտին, Քրիստոս ուղարկեց Բարեփոխման առավոտյան աստղը, որն սկսեց այն գործը, որ այլևս չհանդուրժվի պապականությունը, որը եկեղեցուն սովորեցրել էր «պոռնկություն գործել և կոռքերին զոհաբերված բաներ ուտել»:

Եվ ով հաղթի ու մինչև վերջ պահի Իմ գործերը, նրան իշխանություն պիտի տամ ազգերի վրա. և նա պիտի հովվի նրանց երկաթե գավազանով. ինչպես բրուտի անոթներ, պիտի փշրվեն նրանք, ինչպես Ես էլ ընդունեցի Իմ Հորից: Եվ նրան պիտի տամ առավոտյան աստղը: Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին: Հայտնություն 2:26-29.

Քրիստոսը «մի քանի բան ուներ ընդդեմ» հավատարիմների այն «ժամանակահատվածի» սկզբում, որ տրվել էր պապությանը՝ ապաշխարելու համար, որովհետև նրանք թույլ էին տվել Հեզագեյին, «որ իրեն մարգարեուհի է կոչում, ուսուցանել և գայթակղեցնել իմ ծառաներին՝ պոռնկություն գործելու և կոռքերին զոհաբերված բաներ ուտելու»: Բայց «ժամանակահատվածի» վերջում հավատարիմներն այլևս չէին հանդուրժի, որ պապությունը շարունակի իր գայթակղությունները:

«Տասնչորսերորդ դարում Անգլիայում ծագեց «Բարեփոխման առավոտյան աստղը»: Ջոն Ուիքլիֆը Բարեփոխության ավետաբերն էր՝ ոչ միայն Անգլիայի, այլև ամբողջ քրիստոնյա աշխարհի համար: Հռոմի դեմ այն մեծ բողոքը, որ նրան արտոնված էր հնչեցնել, այլևս երբեք լռեցվելու չէր: Այդ բողոքը բացեց այն պայքարը, որը պետք է հանգեցներ անհատների, եկեղեցիների և ազգերի ազատագրմանը»: The Great Controversy, 80.

Աստծու ծառաների ուտելիքը այն վարդապետություններն է, որ նրանք ընդունում են: Պոռնկությունը այն է, երբ եկեղեցին գործի է դնում պետական իշխանությունը՝ իր կռապաշտական վարդապետությունների պարտադրումն իրականացնելու համար: Այն «Ժամանակահատվածում», որ Հեզաբելին տրված էր ապաշխարելու համար, եկեղեցին պաշտպանության համար փախավ անապատ:

Եվ կինը փախավ անապատը, ուր Աստծուց պատրաստված տեղ ուներ, որպեսզի այնտեղ կերակրվի հազար երկու հարյուր վաթսույն օր... Եվ կնոջը տրվեցին մեծ արծվի երկու թևեր, որպեսզի թռչի անապատը՝ իր տեղը, ուր սնվում է մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ՝ օձի երեսից հեռու: Եվ օձը իր բերանից ջուր արձակեց կնոջ հետևից՝ գետի պես, որպեսզի հեղեղով նրան քշի տանի: Բայց երկիրը օգնեց կնոջը, և երկիրը բացեց իր բերանը ու կուլ տվեց այն հեղեղը, որ վիշապը արձակել էր իր բերանից: Հայտնություն 12:6, 14–16.

Հեզաբելի և Աքաաբի հալածանքների ժամանակ Օբադիան ներկայացնում էր այն պաշտպանությունը, որ անապատը տրամադրում էր պապական իշխանության ժամանակաշրջանում:

Աքաաբը կանչեց Աբդիուին, որ իր տան կառավարիչն էր: (Աբդիուն մեծապես վախենում էր Տիրոջից. որովհետև երբ Հեզաբելը կոտորում էր Տիրոջ մարգարեներին, Աբդիուն վերցրեց հարյուր մարգարեների, նրանց հիսուն-հիսուն թաքցրեց մի քարայրում և կերակրեց հացով ու ջրով:) Գ Թագավորաց 18:3, 4.

Աբդիայի այն գործը, որով նա մարգարեներին հիսուն-հիսուն թաքցրեց քարայրներում, խորհրդանշել է անապատում եղած այն տեղի, որ Աստված պատրաստել էր՝ կերակրելու հավատարիմներին, որոնք հրաժարվեցին ուտել պապականության վարդապետությունները և որոնք նաև հրաժարվեցին ընդունել այն անսուրբ հարաբերությունը, որը ներկայացված էր նրա պոռնկությամբ Եվրոպայի թագավորների հետ: Այն ժամանակահատվածը, որի ընթացքում Եդիան առաջնորդվել էր Սարեփայի այրու մոտ՝ կերակուր և պաշտպանություն ստանալու համար Հեզաբելից և Աքաաբից, այն ժամանակահատվածն էր, երբ եկեղեցին փախավ անապատ, և Աստծու կողմից նրանց համար պատրաստված տեղը ներկայացված էր Աբդիայի գործով:

Եդիայի թաքստոցի վայրը Սարեփայում, որ եբրայերենում կոչվում է «Զարեփաթ», նշանակում է մաքրագործություն: Երբ Հեզաբելին ապաշխարելու համար տրված ժամանակը ավարտվեց, Եդիան գնաց Աբդիայի մոտ և Աքաաբին կանչեց, որպեսզի նա ամբողջ Իսրայելին հավաքի Կարմեղոս:

Եվ երբ Աբդիան ճանապարհին էր, ահա Եդիան նրան հանդիպեց. և նա ճանաչեց նրան, և երեսի վրա ընկավ ու ասաց. «Դո՞ւ ես, իմ տեր Եդիա»: Եվ նա պատասխանեց նրան. «Ես եմ. գնա, ասա՝ քո տիրոջը. Ահա Եդիան այստեղ է»: Գ Թագավորաց 18:17, 18.

Եդիայի՝ Սարեփայի այրու հետ անցկացրած ժամանակը խորհրդանշում է Մուրդարերը: Եդիայի և այրու մասին պատմության մեջ նա երկու փայտ էր հավաքում, որովհետև պատրաստվում էր մեռնելու: Մարգարեության մեջ այրին եկեղեցի է, և նա

ներկայացնում էր անապատում գտնվող այն եկեղեցին, որ պատրաստվում էր մեռնելու:

Եվ Սարդէսի եկեղեցու հրեշտակին գրիր. այս է ասում Նա, որ ունի Աստծու յոթ Հոգիներն ու յոթ աստղերը. Գիտեմ քո գործերը, որ անուն ունես, թե կենդանի ես, բայց մեռած ես: Արթո՛ւն եղիր և գորացրո՛ւ այն, ինչ մնացել է, և որ պատրաստ է մեռնելու. որովհետև քո գործերը Աստծու առաջ կատարյալ չգտա: Հայտնություն 3:1, 2.

Նա «երկու փայտ էր հավաքում» և պատրաստվում էր իր մահվանը, երբ Եղիան ընդհատեց նրան:

Եվ Տիրոջ խոսքը եկավ նրան՝ ասելով. «Վե՛ր կաց, գնա՛ Սարեփթա, որ պատկանում է Սիդոնին, և բնակվի՛ր այնտեղ. ահա, այնտեղ մի այրի կնոջ պատվիրել եմ, որ կերակրի քեզ»: Եվ նա վեր կացավ ու գնաց Սարեփթա: Երբ հասավ քաղաքի դարպասին, ահա այնտեղ այրի կինը փայտ էր հավաքում. և նա կանչեց նրան ու ասաց. «Խնդրեմ, մի քիչ ջուր բեր ինձ անոթով, որ խմեմ»: Եվ մինչ նա գնում էր բերելու, նա կանչեց նրա հետևից ու ասաց. «Խնդրեմ, մի պատահ հաց էլ բեր ինձ քո ձեռքով»: Եվ նա ասաց. «Ինչպես որ քո Տեր Աստվածը կենդանի է, ես թխած հաց չունեմ, այլ միայն մի բուռ ալյուր տակառում և մի քիչ յուղ սրվակում. և ահա երկու փայտ եմ հավաքում, որպեսզի ներս գնամ և այն պատրաստեմ ինձ ու իմ որդու համար, որ ուտենք և մեռնենք»: Գ Թագավորաց 17:8–12.

Սարեփթայի այրին հավաքում էր «երկու փայտ»: Այրին ներկայացնում է հավատարիմներին Հեզաբելի ժամանակներում: Նրա որդին ներկայացնում է նրանց, ովքեր Թյատիրայի պատմության ընթացքում մահացան՝ առաջին հարության մեջ հարություն առնելու խոստումով:

Եվ ես տեսա աթոռներ, և նստեցին նրանց վրա, և դատաստան տրվեց նրանց. և ես տեսա նրանց հոգիները, որ գլխատվել էին Հիսուսի վկայության համար և Աստծո խոսքի համար, և որոնք չէին երկրպագել գազանին, ոչ էլ նրա պատկերին, և չէին ընդունել նրա նշանը իրենց ճակատների վրա կամ իրենց ձեռքերի վրա. և նրանք ապրեցին ու թագավորեցին Քրիստոսի հետ հազար տարի: Իսկ մնացած մեռելները չապրեցին դարձյալ, մինչև որ հազար տարին լրացավ: Սա է առաջին հարությունը: Երանելի և սուրբ է նա, ով բաժին ունի առաջին հարության մեջ. այդպիսի մարդկանց վրա երկրորդ մահը իշխանություն չունի, այլ նրանք պիտի լինեն Աստծո և Քրիստոսի քահանաները և պիտի թագավորեն նրա հետ հազար տարի: Հայտնություն 20:4–6:

Այրին նաև ներկայացնում է Սարդիսում եղող այն քչերին, որոնք արժանի էին և որոնց տրվեցին սպիտակ հանդերձներ:

Սակայն Սարդիսում ունես մի քանի անուններ, որոնք իրենց հանդերձները չեն ապականել, և նրանք ինձ հետ սպիտակ հագուստներով պիտի քայլեն, որովհետև արժանի են: Նա, ով հաղթի, սպիտակ հանդերձներով պիտի զգեստավորվի, և ես նրա անունը կյանքի գրքից չեմ ջնջի, այլ նրա անունը պիտի դավանեմ իմ Հոր առաջ և Նրա հրեշտակների առաջ: Հայտնություն 3:4, 5.

Թյատիրայի չորրորդ եկեղեցում եղողները, որոնք հավատարմությամբ մահացան և ներկայացված են այրու որդու միջոցով, հինգերորդ կնիքում տրվեցին սպիտակ հանդերձներ:

Եվ երբ նա բացեց հինգերորդ կնիքը, ես զոհասեղանի տակ տեսա նրանց հոգիները, որոնք սպանվել էին Աստծու խոսքի համար և այն վկայության համար, որ պահում էին. Եվ նրանք բարձր ձայնով աղաղակում էին՝ ասելով. Մինչև ե՞րբ, ո՞վ Տեր, սուրբ և ճշմարիտ, չես դատում և չես վրեժխնդիր լինում մեր արյան համար երկրի վրա բնակվողներից: Եվ նրանցից յուրաքանչյուրին տրվեցին սպիտակ հանդերձներ. և նրանց ասվեց, որ դեռ մի փոքր ժամանակ հանգստանան, մինչև որ լրացվի նաև իրենց ծառայակիցների և իրենց եղբայրների թիվը, որոնք պիտի սպանվեին, ինչպես իրենք: Հայտնություն 6:9–11:

Մութ դարերի նահատակներին տրվեցին սպիտակ զգեստներ, և նրանց ասվեց, որ հանգչեն իրենց գերեզմաններում, մինչև պապական նահատակների մեկ այլ խումբ պիտի սպանվեր, ինչպես իրենք էին սպանվել: Նրանք սպանվել էին պապականության կողմից երեքուկես տարվա ընթացքում, և նրանց խոստացվեց, որ պապականությունը վերջապես պիտի դատապարտվի, սակայն ոչ մինչև պապական նահատակների երկրորդ խումբը պիտի սպանվեր՝ շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում: Քույր Ուայթը նահատակների՝ պապականության վրա դատաստան խնդրելու դիմումը կապում է Հայտնության գրքի երկու հատվածների հետ:

«Երբ բացվեց հինգերորդ կնիքը, հայտնության մեջ Հովհաննես Հայտնիչը զոհասեղանի տակ տեսավ այն խմբին, որ սպանվել էին Աստծու Խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Դրանից հետո եկան այն տեսարանները, որոնք նկարագրված են Հայտնության տասնութերորդ գլխում, երբ հավատարիմ և ճշմարիտ եղողները կանչվում են Բաբելոնից դուրս: [Հայտնություն 18:1–5, մեջբերված:]» Manuscript Releases, հատոր 20, 14.

Հայտնություն տասնութերորդ գլուխը՝ առաջինից հինգերորդ համարները, ներկայացնում է առաջին և չորրորդ համարների երկու ձայները: Երկրորդ ձայնը Բաբելոնից դուրս գալու կոչն է, և այն նշանավորում է կիրակնօրյա օրենքի հալածանքի սկիզբը, երբ երրորդ հրեշտակի հզոր շարժումը Աստծու մյուս հոտին Բաբելոնից դուրս է կանչում: Նա նաև հինգերորդ կնիքի հատվածը տեղադրում է յոթերորդ կնիքի բացման ժամանակ:

«[Հայտնություն 6:9–11՝ մեջբերված]: Այստեղ Հովհաննեսին ներկայացվեցին տեսարաններ, որոնք իրականում չէին, այլ այն, ինչ լինելու էր ապագայում՝ ժամանակի որոշակի ժամանակահատվածում:

«Հայտնություն 8. 1–4-ից մեջբերում»: Ձեռագրերի հրատարակություններ, հատոր 20, 197:

Հայտնության գրքի ութերորդ գլխի առաջինից չորրորդ համարներում բացվում է յոթերորդ կնիքը:

Եվ երբ Նա բացեց յոթերորդ կնիքը, երկնքում լռություն տիրեց մոտ կես ժամ: Եվ ես տեսա յոթ հրեշտակներին, որ կանգնած էին Աստծո առաջ, և նրանց տրվեցին յոթ փողեր: Եվ մի ուրիշ հրեշտակ եկավ ու կանգնեց զոհասեղանի մոտ՝ ունենալով ոսկե բուրվառ. և նրան տրվեց շատ խունկ, որպեսզի այն մատուցի բոլոր սրբերի աղոթքների հետ այն ոսկե զոհասեղանի վրա, որ գահի առաջ էր: Եվ խնկի ծուխը, որ ելնում էր սրբերի աղոթքների հետ, հրեշտակի ձեռքից վեր բարձրացավ Աստծո առաջ: Հայտնություն 8:1-4:

Մուր դարերի նահատակների աղոթքները, որոնք հինգերորդ կնիքի մեջ խնդրում են, որ Աստված դատաստան բերի այն պոռնիկի վրա, որ պոռնկանում է երկրի թագավորների հետ, բարձրանում են «առ Աստված», երբ յոթերորդ կնիքը բացվում է: Ներշնչանքը յոթերորդ կնիքի բացումը համադրում է Հայտնություն տասնութի երկրորդ ձայնի հետ, որովհետև հենց երկրորդ ձայնի ժամանակ է, որ Աստված հիշում է նրա անօրենությունները, և ապա կրկնապատկում է նրա դատաստանը: Մեկ անգամ՝ Մուր դարերի նահատակների համար, և մեկ անգամ՝ կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի արյունահեղության համար:

Եվ ես երկնքից մեկ այլ ձայն լսեցի, որ ասում էր. «Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերի մասնակիցը չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չընդունեք: Որովհետև նրա մեղքերը մինչև երկինք հասան, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները: Հատուցե՛ք նրան, ինչպես նա հատուցեց ձեզ, և կրկնակի՝ տվեք նրան՝ նրա գործերի համեմատ. այն բաժակի մեջ, որ նա լցրեց, կրկնակի՝ լցրեք նրան»: Հայտնություն 18:4-6:

Սարդետում եղած այն քչերը, որ չէին ապականել իրենց զգեստները, ներկայացնում են նրանց, ովքեր դուրս եկան Թիաթիրայի այն պատմությունից, որ ավարտվեց 1798 թվականին: Նրանք ներկայացված են Սարեփաթի այրու միջոցով՝ մի այրի, որ 1844 թվականին գնում էր ամուսնության:

«Քրիստոսի գալուստը՝ որպես մեր Քահանայապետ, դեպի Սրբությունների Սրբությունը՝ սրբաբանի մաքրման համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8:14-ում, մարդու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 7:13-ում, և Տիրոջ գալուստը Իր տաճարը, ինչպես կանխագուշակված է Մադաքիայի կողմից, միևնույն իրադարձության նկարագրություններն են. և նույնը ներկայացված է նաև փեսայի՝ հարսանիք գալուստով, ինչպես Քրիստոս նկարագրում է Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակում»: Մեծ պայքար, 426:

Այրին պատրաստում էր իր վերջին ընթրիքը իր մահից առաջ, երբ Եղիան հրամայեց նրան ծառայել իրեն: Նա պատկերում է Թյատիրայի այն սակավաթիվ հավատարիմներին, որոնք անցում էին կատարում դեպի Սարդիսի այն սակավաթիվ հավատարիմները, ովքեր «երկու փայտ» էին հավաքում «կրակի» համար:

«Երկու փայտերը» ներկայացնում են հին Իսրայելի երկու տները, որոնք ոտնատակ տրվեցին նախ հեթանոսության, ապա՝ պապականության կողմից, սակայն 1798-ից մինչև 1844 թվականների պատմության ընթացքում պիտի հավաքվեին միասին և միավորվեին որպես «մեկ փայտ»:

Եվ Տիրոջ խոսքը դարձյալ եկավ ինձ՝ ասելով. «Դու էլ, ո՛վ մարդու որդի, վերցրու քեզ մեկ փայտ և գրիր նրա վրա. «Հուդայի համար և Իսրայելի որդիների՝ նրա ընկերների համար»: Ապա վերցրու մի ուրիշ փայտ և գրիր նրա վրա. «Հովսեփի համար՝ Եփրեմի փայտը, և Իսրայելի ամբողջ տան՝ նրա ընկերների համար»: Եվ միացրու դրանք մեկը մյուսին՝ մեկ փայտ լինելու համար, և դրանք քո ձեռքում մեկ պիտի լինեն: Եվ երբ քո ժողովրդի որդիները քեզ ասեն՝ «Չե՞ս հայտնելու մեզ, թե ինչ են նշանակելու սրանք քեզ համար», ասա նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա Ես պիտի վերցնեմ Հովսեփի փայտը, որ Եփրեմի ձեռքում է, և Իսրայելի ցեղերը՝ նրա ընկերներին, և պիտի միացնեմ նրան՝ Հուդայի փայտի հետ, և պիտի նրանց մեկ փայտ դարձնեմ, և նրանք Իմ ձեռքում մեկ պիտի լինեն»: Եվ այն փայտերը, որոնց վրա դու պիտի գրես, նրանց աչքերի առաջ պիտի լինեն քո ձեռքում: Եվ ասա նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա Ես պիտի վերցնեմ Իսրայելի որդիներին ազգերի միջից, ուր որ գնացել են, և պիտի հավաքեմ նրանց ամեն կողմից, և պիտի բերեմ նրանց իրենց երկիրը: Եվ Ես պիտի նրանց մեկ ազգ դարձնեմ այն երկրում՝ Իսրայելի լեռների վրա, և մեկ թագավոր պիտի լինի նրանց բոլորի թագավորը. և նրանք այլևս երկու ազգ չեն լինելու, և այլևս երբեք չեն բաժանվելու երկու թագավորությունների: Նրանք այլևս չեն պղծելու իրենց իրենց կուռքերով, ոչ էլ իրենց պղծություններով, ոչ էլ իրենց որևէ հանցանքով. այլ Ես պիտի փրկեմ նրանց իրենց բոլոր բնակավայրերից, ուր մեղանչել են, և պիտի մաքրեմ նրանց: Եվ նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը, և Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը: Եվ Իմ ծառա Դավիթը պիտի թագավոր լինի նրանց վրա, և նրանք բոլորը մեկ հովիվ պիտի ունենան. նրանք նաև պիտի ընթանան Իմ դատաստանների մեջ, պահեն Իմ կանոնները և կատարեն դրանք: Եվ նրանք պիտի բնակվեն այն երկրում, որ Ես տվել եմ Իմ ծառա Հակոբին, որտեղ բնակվել են ձեր հայրերը. և այնտեղ պիտի բնակվեն նրանք, իրենց որդիները և իրենց որդիների որդիները հավիտյան. և Իմ ծառա Դավիթը նրանց իշխանը պիտի լինի հավիտյան: Ավելին, Ես պիտի խաղաղության ուխտ կապեմ նրանց հետ. դա նրանց համար հավիտենական ուխտ պիտի լինի. և Ես պիտի հաստատեմ նրանց, պիտի բազմացնեմ նրանց, և Իմ սրբաբանը պիտի դնեմ նրանց մեջ ընդմիշտ: Իմ խորանն էլ նրանց հետ պիտի լինի. այո՛, Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը, և նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը: Եվ ազգերը պիտի ճանաչեն, որ Ես՝ Տերս, սրբացնում եմ Իսրայելին, երբ Իմ սրբաբանը նրանց մեջ լինի հավիտյան»: Եզեկիել 37:15–28.

Երբ Եղիան Սարեփթայից մեկնում է՝ Աքաաբին և ամբողջ Իսրայելին Կարմեղոս լեռը կանչելու, այն այրի եկեղեցին, որ փախել էր անապատ, հավաքում էր երկու փայտ՝ այն կրակի համար, որ մաքրում է այրուն նախքան 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի հարսանիքը: Երկու փայտի հավաքումը Միլլերական շարժման հավաքումն է, որն իրագործվում է Եսայիայի յոթերորդ գլխում նշված վերջին վաթսուհինգ տարվա ժամանակահատվածում: Հյուսիսային թագավորությունը կրել է Մովսեսի անեծքը մ.թ.ա. 723 թվականից մինչև 1798 թվականը, իսկ հարավային թագավորությունը կրել է նույն անեծքը մ.թ.ա. 677 թվականից մինչև 1844 թվականը: 1844 թվականին այդ երկու բառացի ազգերի հոգևոր ժառանգները հավաքվեցին միասին՝ որպես մեկ փայտ, կամ մեկ ազգ:

Եթե ուրիշ ոչինչ, Եզեկիելը երկու գավազանները սահմանում է որպես երկու ազգ, որոնք դառնում են մեկ ազգ:

Որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը. և վաթսունհինգ տարվա ընթացքում Եփրայիմը պիտի կործանվի, որպեսզի այլևս ժողովուրդ չլինի: Եվ Եփրայիմի գլուխը Սամարիան է, և Սամարիայի գլուխը՝ Ռոմելիայի որդին: Եթե չհավատաք, արդարև չեք հաստատվի: Եսայիա 7:8, 9:

Եթե մենք չհավատանք վաթսունհինգ տարիների մարգարեությանը, չենք հաստատվի:

Հաջորդ հոդվածում կշարունակենք ներկայացնել Եդիայի խորհրդանշական նշանակությունը: